

ת"פ 15393/10/17 - מדינת ישראל נגד א ז - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

30 דצמבר 2018

ת"פ 15393-10-17 מדינת ישראל נ' ז

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית הנשיאה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד נטלי איליה - נוכחת

נגד

א ז - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד מוטי יוסף - נוכח

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום (מתוקן) כדלקמן: ביום 08.10.2017 בסמוך לשעה 21:00, בבית, החל הנאשם לצעוק על המתלוננת שהינה רעייתו מאחר והיא לא הכינה לו לאכול. בנסיבות אלו, תקף הנאשם את המתלוננת, בכך **שדחפה באמצעות ידיו בגבה, נעמד מולה והיכה אותה באגרופים בפניה ובצווארה**.
- עוד נטען, כי ביום 07.10.2017 בסמוך לשעה 09:30, בבית, **איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה, באומרו לה: "אני ערבי אם את תכבדי אותי אני אכבד אותך ואם לא אני אחתוך אותך"**.
- כמו כן נטען, כי במועד שאינו ידוע, אך שבועיים וחצי עובר ליום 08.10.2017, ביום שבת, בבית, החל הנאשם למלמל **בהיותו נתון תחת השפעת אלכוהול**. בתו של הנאשם, ישבה על הספה ליד המתלוננת ואמרה לנאשם כי הוא מדבר שטויות. בתגובה לכך, תקף הנאשם את בתו בכך **שמשך בשערה**. בנסיבות המתוארות, **זרק הנאשם כוס קידוש על הרצפה ושבר אותה**.
- בהמשך לכך, צעקה בתו של הנאשם על הנאשם באומרה לו: "אני שונאת אותך, הרסת לי את החיים". בתגובה לדברים אלה, תקף הנאשם את בתו בכך **שסטר בפניה**. הנאשם המשיך לתקוף את בתו בעודה רצה לחדרה בכך **שזרק עליה חפץ ופגע בגבה**.
- הנאשם הודה במסכת העובדתית שתוארה לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות של **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; **תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין; **ותקיפה סתם של בת זוג**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.
- הצדדים לא הגיעו להסדר בעניין העונש, אך הוסכם כי עובר לגזירת הדין יופנה הנאשם לשירות המבחן, תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית הינה למאסר שירוצה בעבודות שירות.
- בעניינו של הנאשם התקבלו 2 תסקירים מאת שירות המבחן לעניין העונש, ובסופם המלצה להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם ועל השתת ענישה בדמות צו של"צ וחתימה על התחייבות להימנע מביצוע עבירה. מטעמים של

צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.

8. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות, אשר התקבלה ביום 06.12.2018, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

9. באת כוח המאשימה פירטה את מעשיו של הנאשם ועמדה על הנסיבות המחמירות שנלוו אליהם. בהמשך, ומבלי להתעלם מהתסקיר הסופי שהוגש בעניינו, עתרה התובעת להשית על הנאשם עונש של 6 חודשי עבודות שירות לצד מאסר מותנה, התחייבות, ופיצוי למתלוננת, תוך שטענה כי עניינו אינו מצדיק הימנעות מהרשעה.

10. מנגד, בא כוח הנאשם טען כי במקרה הנדון יש לסטות מעתירתה של המאשימה לקולא כאשר את עיקר יהבו בעניין זה, מיקד הסנגור, בין היתר, בגילו המתקדם; בנסיבות חייו המורכבות; התקופה הארוכה שבה שהה במעצר; עברו הפלילי החף מהרשעות קודמות. לאור כל אלה, ובסיכומם של דברים, עתר הסנגור לאמץ את המלצות התסקיר.

11. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", הביע צער וחרטה על מעשיו וביקש מבית המשפט כי יתחשב בו לעניין העונש.

דין והכרעה

12. ראשית חוכמה, אציין כי לאחר שנתתי דעתי ל"מבחן הקשר ההדוק" ויתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014) (להלן: "**עניין ג'אבר**"); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015) (להלן: "**עניין דלאל**"); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015) - מצאתי כי, קיים בין מכלול מעשיו של הנאשם "קשר הדוק", ומכאן שיש לראות בהם כ"אירוע" אחד. דברים אלה אמורים בשים לב לעובדה שעיקר העבירות בוצעו על רקע של אותה מערכת יחסים קלוקלת שבין הנאשם למתלוננת ובתו, כך שלמעשה נדמה כי בפנינו מסכת עבריינית אחת של עבירות אלימות בתוך התא המשפחתי, אשר נפרשה על פני פרק זמן של שבועות בודדים.

13. בהינתן אלו, לאור כך שעסקינן במעשי אלימות במסגרת מערכת יחסים משפחתית אחת, ושנפרשו על פני פרק זמן קצר, מצאתי כאמור כי מתקיים ביניהם קשר הדוק וכי ראייה בכל אחד מהם כאירוע נפרד שעומד בפני עצמו תהא מלאכותית במידה רבה (ראו והשוו בעניין זה פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתפ"ח (מחוזי באר שבע) 7848-04-10 **מדינת ישראל נ' קרלוס דלמר**, (28.07.2015), שם אמנם לצד עבירות אלימות דובר גם בעבירות מין שבוצעו בתוך המשפחה, אך הרציונל העומד מאחורי הדברים בסוגיה הנדונה כאן, יפה גם לעניינו). אשר על כן, בית המשפט יקבע מתחם עונש כולל אחד בגין מכלול המעשים שבהם הורשע הנאשם.

14. ויודגש, כי בטרם קביעת מתחם העונש ההולם (וגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם), בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יילבע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל מעשה יזכה

להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

15. לאור האמור, ובהתאם למתווה גזירת הדין שאומץ בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל: ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, (05.08.2013)), אקבע תחילה את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה שמא יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולא מהמתחם שייקבע כעתירת ההגנה.

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

16. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

17. **הערך החברתי המוגן** שנפגע כתוצאה מ**מעשי התקיפה**, הינו שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים (דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 **יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל**, (19.04.2012)).

18. באשר לעבירת **ההיזק לרכוש במזיד**, הערך המוגן הניצב בבסיסה של עבירה זו הינו זכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של קניינו, וזאת גם אם מדובר בקניין המצוי בבעלות משותפת.

19. בעצם ביצוע עבירת **האיומים**, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 379, 373 (1989)). בדומה לעבירות התקיפה, גם חומרתה של עבירה זו מקבלת משנה תוקף מקום בו היא מופנית כלפי בני משפחה (ראו והשוו: כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 6577/09 **ניר צמח נ' מדינת ישראל**, (20.08.2009)).

20. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות השונות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופייה של האלימות אשר הופעלה מצדו של הנאשם וטיבם של מעשי ההיזק והאיומים שהושמעו מפיו, סבורתי כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** הינה ממשית.

21. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, שקלתי את אופייה של האלימות אשר הפעיל הנאשם נגד המתלוננת ובתו. כידוע העבירה של תקיפת בת זוג יכולה לחול על מגוון רחב של מעשי תקיפה, החל מאגרוף לכיוון הפנים, עובר בבעיטה לכיוון אחת הגפיים, וכלה בדחיפה או במשיכה ביד. במנעד החומרה של המעשים, דומני כי מעשהו של הנאשם, אשר כזכור דחף את המתלוננת ובהמשך הכה אותה באגרופים בפניה ובצווארה - מצוי ברף הבינוני- גבוה. דברים דומים צריכים להיאמר בכל הנוגע למעשי תקיפת הנאשם את בתו שכזכור פעם אחת תקף אותה בכך שמשך בשערותיה ופעם נוספת סטר בפניה וזרק עליה חפץ אשר פגע בגבה, ואף בנוגע לדברי האיום שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת שהתאפיינו באיום בפגיעה קונקרטיה בחייה. לצד אלה, שקלתי את אופיו של

מעשה ההיזק לרכוש שאינו מצוי ברף חומרה גבוה. עוד ובהמשך לדברים האחרונים, בית המשפט שוקל את העובדה כי למתלוננות לא נגרם נזק פיזי ממשי, אולם אין להתעלם מהנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם מה שכמובן היה עלול לגרום להן לחבלות ואף יותר מכך, וכבר היו דברים מעולם. זאת ועוד, לא ניתן להתעלם מכך שיש במעשיו של הנאשם ממד של השפלה ובנקל ניתן לשער שהנאשם אף גרם למתלוננות תחושות של בושה ועוגמת נפש.

22. בנוסף, בית המשפט שוקל לקולא את העובדה שנדמה כי מעשיו של הנאשם נעשו מתוך התפרצויות כעס ספונטניות ומבלי שנלווה להם תכנון מוקדם משמעותי. אם כי, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות כנגד בני משפחה בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן. מה גם, שמ"מבט על" על האירוע בכללותו, מצטיירת תמונה מטרידה שבה נשקפת התנהגות כפייתית, ופטריארכלית מצדו של הנאשם כלפי המתלוננות, אשר גם ביצע את העבירות מבלי שקדמו לכך כל קנטור או התגרות מצדן של האחרונות (כאשר ברי כי אמירתה של בתו כי הוא מדבר שטויות בוודאי איננו נכנס לגדר קנטור או התגרות).

23. אשר לסיבות לביצוע העבירות, כפי שעולה מהתרשמותו של שירות המבחן, לנאשם בעייתיות בצריכת אלכוהול וכי בעייתיות זו היוותה גורם שהעצים את תגובותיו והתנהגותו האגרסיבית לאורך השנים. הנה כי כן, גם להתרשמותי קיים קשר ישיר בין צריכת האלכוהול על ידי הנאשם לבין התנהגותו ולו באירועים שהתרחשו כשבועיים וחצי עובר ליום 08.10.2017. הגם שניתן היה לטעון כי יש לזקוף נסיבה זו דווקא לקולא, הרי שביני לבין עצמי אינני משוכנעת כי יש בכך כדי להביא להקלה בעונשו של הנאשם, וייתכן שאף ההפך הוא הנכון (ראו והשוו ע"פ 5092/06 פלוני נ' מדינת ישראל, (03.01.2007); וע"פ 3182/13 חיים פרץ נ' מדינת ישראל, (19.12.2013)).

24. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, ייאמר תחילה כי הנאשם הורשע בשילוב של מגוון עבירות שונות. על כן, ומטבע הדברים, יקשה על בית המשפט למצוא פסיקה שבה נדונו מקרים דומים לזה שבפניי, ככל שהדבר נוגע לשילוב העבירות והמעשים. משכך, הפסיקה שתוצג לעיל תוכל ללמד אודות מדיניות הענישה הראויה בתיק הנדון על דרך ההיקש בלבד.

25. וכך, מקום בו מדובר בנאשמים אשר הורשעו בעבירות איומים, נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הוא מאסר מותנה, גם במקרים שבהם מושא האיום היו בני משפחה, וראו בעניין זה: ע"פ 3364/14 באסם מנצור נ' מדינת ישראל, (09.06.2014); ע"פ 63725-06-16 סמיון שלומוב נ' מדינת ישראל, (06.11.2016); ת"פ (שלום באר שבע) 47276-11-15 מדינת ישראל נ' ציון ווקנין, (07.06.2016); ת"פ (שלום ראשון לציון) 23876-04-15 מדינת ישראל נ' גבריאל יוספוב, (14.07.2016); ת"פ (שלום באר שבע) 46495-04-16 מדינת ישראל נ' יוסף ביטון, (04.07.2016); ת"פ (שלום ירושלים) 11834-11-14 מדינת ישראל נ' מיקו מרלי, (03.07.2016); ת"פ (שלום קריות) 15835-03-16 מדינת ישראל נ' ג'מאל שרקאוי, (22.06.2016); ות"פ (שלום רמלה) 23607-05-15 מדינת ישראל נ' פלוני, (10.05.2016).

26. והדברים נכונים גם מקום בו דובר בנאשמים שלצד עבירת האיומים הורשעו גם בעבירה של היזק לרכוש, וראו בעניין זה: ע"פ (מחוזי חיפה) 42146-02-15 יעקב בכר נ' מדינת ישראל, (06.05.2015); ת"פ (שלום חיפה) 7990-10-16 מדינת ישראל נ' סער מור, (07.05.2017); ת"פ (שלום אשדוד) 36801-03-15 מדינת ישראל נ' פלוני, (27.04.2015); ת"פ (שלום רחובות) 1068-08-14 מדינת ישראל נ' יוסף כהן, (03.12.2014); ות"פ (שלום רמלה) 34966-02-13 מדינת ישראל נ' שמעון מהרט, (25.03.2014).

27. כאשר דובר בעבירה של תקיפה סתם של בת זוג, נקבעו בעניינם של נאשמים שהורשעו בעבירה זו מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הועמד על מאסר מותנה או לכל היותר על מאסר קצר, שניתן לרצותו בעבודות שירות (וראו בעניין זה: רע"פ 303/16 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, (13.01.2016); עפ"ג (מחוזי ירושלים) 32022-03-16 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, (25.08.2016); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 14681-03-13 **מדינת ישראל נ' פלוגי**, (06.03.2016); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 25832-11-13 **מדינת ישראל נ' חיים ברוך**, (02.12.2015); ת"פ (שלום רמלה) 25374-04-13 **מדינת ישראל נ' מאור ורולקר**, (27.10.2015); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 34374-10-13 **מדינת ישראל נ' פלוגי**, (11.03.2015); ת"פ (שלום רמלה) 27542-01-13 **מדינת ישראל נ' פלוגי**, (15.07.2014)).

בסקירת הפסיקה שלעיל הפניתי למתחמי הענישה שנקבעו במקרים השונים, כאשר ברי כי העונשים שהושתו בגדרם או מחוצה להם, הושפעו ממאפייניו האישיים של כל נאשם ונאשם, כמו קיומו או היעדרו של עבר פלילי; קבלת אחריות והכאה על חטא; השתתפות בהליכים טיפוליים; ועוד.

28. על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיבידואלית, ואין לגזור את דינם של הנאשמים על סמך הכותרות של העבירות שבהן הם הורשעו, אלא שומה על בית המשפט לבחון את הדברים לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות (ראו והשוו ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). עוד יש לזכור, כי השיקול שעניינו "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

29. לאור כל האמור לעיל, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט לעיל, הריני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם - **ינוע בין 6 ל- 12 חודשים מאסר**.

ד. שאלת ההרשעה

30. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר (ראו בעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, (14.04.2010); רע"פ 5100/14 **מסארווה נ' מדינת ישראל**, (28.07.2014); ורע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (10.11.2014) (להלן: "**פרשת פרנסקי**")). זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (לעניין זה ראו: ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**פרשת כתב**")) וע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996)).

כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שעמד עליהם כב' השופט ש' לוין ב**פרשת כתב** ואת פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוגי**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).

31. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, ועיינתי בתסקירי שירות המבחן, שוכנעתי כי מקרה זה אינו נמנה בגדר אותם מקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק לסטות מהכלל לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי, כי עניינו של הנאשם אינו נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" או שמתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו. ובמה דברים אומרים?

32. ראשית, הנאשם לא הוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת כי הרשעה תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בתעסוקתו או בשיקומו. כך, הנאשם לא הציג ולו בדל ראיה שיהיה בה כדי ללמד על כך שתעסוקתו או פרנסתו עלולות להיפגע בצורה כזו או אחרת אם יורשע בדינו. כל שנטען בעניין זה על ידי שירות המבחן הוא שיש מקום להימנע מהרשעה על מנת שלא להביא לפגיעה נוספת במצבו של הנאשם ולאפשר לו לשקם את חייו. בכל הכבוד, לא ברור מדברים אלה באיזו פגיעה מדובר ובוודאי שלא ניתן לומר שהוכח כי פגיעה זו תהא ממשית.

לאור העובדה כי הימנעות מהרשעה היא החריג לכלל, יש לדרוש כי נאשם המבקש שבית המשפט יימנע מהרשעתו על אף שהוא נמצא אשם בביצוע עבירה, יבסס את טענותיו על תשתית ראייתית ראויה (ראו למשל רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל, (10.11.2014)). אולם כאמור, במקרה הנדון בקשתו של הנאשם להימנע מהרשעתו מתבססת על טענות ערטילאיות בלבד שאינן נתמכות ולו בבדל של ראיה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי הוא הוכיח שהרשעתו בדין עלולה לפגוע, לא כל שכן פגיעה חמורה, בשיקומו או בתעסוקתו.

33. שנית, ואף שדי היה באמור עד כה כדי לדחות את בקשתו של הנאשם, פרמטר נוסף שעל בית המשפט לבחון עובר לקבלת החלטה בדבר הרשעת נאשם, כפי שנקבע בעניין כתב, הוא יחסו של הנאשם לעבירה, נטילת אחריות לביצועה, והבעת חרטה עליה. בענייננו, אכן מדובר בנאשם אשר הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן. יחד עם זאת, עיון בתסקירי שירות המבחן מעלה כי הנאשם מצמצם מאחריותו למעשים ונמנע מלהביע חרטה כנה ואמתית. הדברים אף מלמדים כי לא הפנים את הפסול שבמעשיו. פרמטרים אלו חשובים בכל מקרה, אולם הם אף מקבלים משנה תוקף עת עסקינן בעבירות אשר בוצעו בתוך התא המשפחתי. בנסיבות כגון דא, מקום בו הנאשם מצמצם מאחריותו ואינו מפנים את הפסול שבמעשיו, הרי שעודנו נותר החשש שמא יחזור ויפעל באלימות גם בעתיד. לא זו אף זו, וחרף הנזקקות הטיפולית שעלתה מהערכת שירות המבחן הרי שהלה לא הביע מוטיבציה להשתלב בכל הליך טיפולי שהומלץ על ידי שירות המבחן, תוך שהשירות התרשם כי הוא נעדר יכולת לעריכת התבוננות ביקורתית ומעמיקה על התנהגותו ומשכך, יתקשה להפיק תועלת מטיפול (כאן אף ניתן לציין, כי גם שירות המבחן התקשה לאתר אלמנטים המצביעים על צמצום המסוכנות הנשקפת מהנאשם).

34. לאור אלה, ביטול הרשעתו של הנאשם עלולה לשגר לו מסר מוטעה של סלחנות, וטוב שידע כי בית המשפט לא ינקוט עמו במידת הסובלנות אם יחזור על מעשיו. מן הראוי שידיעה זו תרחף מעל ראשו כל העת, ואם לא יימנע מלבצע עבירות אלימות בזכות ריסון התנהגותו בכוחות עצמו, אולי יעשה כן מאימת הדין.

35. לאור כל האמור, ובשים לב להיעדר פגיעה ממשית שעלולה להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו ולנוכח העובדה כי אינו מקבל אחריות מלאה על מעשיו ואינו מביע חרטה כנה עליהם, ולאור האמור בגוף תסקירי שירות המבחן, הריני מורה כי **הרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה.**

ה. גזירת הדין

גזירת העונש המתאים לנאשם

36. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

37. בעניין זה, נתתי דעתי לעובדה כי זו הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק, אם כי כאן ייאמר, כי חרף קביעתי לפיה מכלול מעשיו של הנאשם מהווה אירוע אחד, הרי שעדיין, את העבירות הוא ביצע בשלוש הזדמנויות שונות, כך שלא ניתן לומר כי הוא מעד אך באופן חד פעמי. לצד אלה, נתתי דעתי לנזק שעלול להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר. עוד ולקולא, נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם קיבל אחריות על מעשיו והודה במיוחס לו, מה שהביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר ואף חשוב מכך - ייתר את הצורך בהעדתן של המתלוננות בתיק. בנוסף, אף לא התעלמתי מנסיבות חייו של הנאשם, כפי שאלה פורטו בתסקירי שירות המבחן ובטיעוני ההגנה לעונש ובכלל זה מצבו הכלכלי ומצבו הבריאותי. וכן נתתי דעתי לעובדה שהלה היה עצור במשך תקופה שאיננה קצרה מאחורי סורג וברח ובמשך תקופה ארוכה נוספת היה נתון תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם כפי הערכת שירות המבחן, כך גם לדעתי היה במעצרו זה כדי להרתיעו מביצוע עבירות נוספות, ואף ניתן לשקול את הדברים בגדרי סעיף 40יא(3) לחוק העונשין.

38. זאת ועוד, בית המשפט מוצא להעניק משקל לעמדתה של המתלוננת - כפי שזו הובאה בתסקיר שירות המבחן - אשר ניתקה את יחסיה הזוגיים עם הנאשם, ומסרה כי אינה חוששת מפניו. ברי כי האינטרס של המתלוננת אינו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא-היא הקורבן העיקרי של העבירות (והשוו לדבריו של כב' השופט א' אינפלד בת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל**, (17.06.2012) ולדעת הרוב בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 **פלוראה נ' מדינת ישראל**, (07.12.2011)).

39. אכן, לא התעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן, יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה(4) 313, 318 (1981); בע"פ 1472/15 **שי שעשוע נ' מדינת ישראל**, (17.05.2015); ברע"פ 7389/13 **נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל**, (17.12.2013); ברע"פ 5212/13 **שמעון נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013)).

40. לגופו של עניין, אציין בזירות הנדרשת כי ההמלצה הסופית של השירות אינה הולמת את התרשמותו כפי שזו הובאה בתסקירים שהוגשו לבית המשפט. כאן גם יוער, כי התסקירים שהוגשו בעניינו של הנאשם אינם נושאים אופי חיובי וזאת בלשון המעטה. כך, בתסקירו מיום 02.07.2018, התרשם השירות כי מן הנאשם נשקף **סיכון גבוה** להישנות התנהגות אלימה במסגרת מערכת יחסים משפחתית וכן לצריכת אלכוהול. עוד מציין השירות, כי

הלה לוקח **אחריות חלקית** על מעשיו תוך שמסר כי הודה במיוחס לו בכתב האישום על מנת לקדם את ההליך המשפטי; **הציג עמדה קורבנית ומאשימה כלפי המתלוננת**; שלל אלימות פיזית או מילולית מצדו כלפי המתלוננת; שלל כל צורך בטיפול. בסופו של תסקיר התרשם השירות כי הלה אינו לוקח אחריות על מעשיו ואינו מביע עליהם חרטה וכי הלה אינו מבין את חומרת מעשיו. וכך, בתסקירו השני מיום 28.08.2018, מציין השירות כי **הנאשם אינו מגלה מוטיבציה לטיפול ונעדר כל יכולת להתבוננות ביקורתית ומעמיקה על התנהגותו** ומשכך העריך השירות כי הנאשם יתקשה להפיק תועלת מהליך טיפולי. לצד זאת מציין השירות כי הקשר עם השירות מיטיב עם הנאשם.

41. אכן, בית המשפט אינו שם עצמו בנעליו של שירות המבחן, אולם לא נהיר כיצד שירות המבחן בא בהמלצתו העונשית חרף התרשמויותיו קודמות אלה. בהינתן האמור, וחרף המלצתו הסופית של שירות המבחן, הרי שעיון בגופם של מכלול התסקירים אף הביא לחיזוק מסקנתי לפיה, אין מקום במקרה זה להשית על הנאשם העונשים שהומלצו על ידי שירות המבחן.

42. לצד האמור, בית המשפט יעניק במקרה הנדון משקל לשיקול השיקום ואתחשב בכך שהנאשם לא חזר לדרכיו הרעות וכי מאז ביצוע העבירות שבמוקד כתב האישום הלה לא שב לבצע עבירות. עוד ובנוסף לאלה, לא אתעלם מכך כי שירות המבחן התרשם כי היה בהליכים המשפטיים כדי להרתיע את הנאשם, וכי לאחרון יש מוטיבציה לשקם את חייו במישור האישי.

43. אמנם מכלול הנתונים שפורטו לזכותו של הנאשם יכולים וצריכים להישקל לקולא בעת גזירת עונשו אולם, אין בהם כשלעצמם כדי להביא לסטייה ממתחם הענישה אשר נקבע על ידי לעיל. דברים דומים צריכים להיאמר גם בנוגע לשיקול השיקום, וזאת אף אם אקבל את טענת הנאשם בשלב הטיעונים לעונש כי הוא מטפל בעצמו. התפכחותו של הנאשם בשלב זה הינה מבורכת וראויה, ואכן יש בכך כדי לטעת תקווה בלב כולנו כי ידע בעתיד שלא לפעול באלימות אולם יושם אל לב כי מדובר בניצני שינוי בלבד. כאן גם יש להוסיף, כי שיקול השיקום איננו השיקול היחיד בענישה ואף איננו השיקול המוביל, כאשר במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין בחר המחוקק לבכר את שיקול ההלימה דווקא.

44. מכל הנאמר לעיל ובאיזון הראוי בין מכלול האינטרסים ושיקולי הענישה, ובשים לב לחומרת מעשיו של הנאשם, מצד אחד; ולעוצמתו של השיקום, מצד שני, הרי שמצאתי להשית על הנאשם עונש המצוי בתחתית המתחם אשר נקבע על ידי. שהרי כידוע, לא כל קביעה לפיה קיים סיכוי שהנאשם השתקם או ישתקם בעתיד תביא מניה וביה לסטייה ממתחם העונש ההולם וממילא לא להימנעות מהשתת רכיב של מאסר בפועל (ראו והשוו רע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, (24.05.2016); וע"פ 1521/14 יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015)).

45. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. 6 חודשים מאסר, שירוצו בעבודות שירות בניכוי ימי המעצר.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 06.12.2018, הנאשם יחל בריצוי עבודות השירות ביום 04.02.2019, או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה. העבודות תבוצענה במרכז קליטה "בית קנדה", בכתובת: רחוב בר כוכבא 209, ברנע, אשקלון. הנאשם יועסק במשך 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות עבודה יומיות - והכול אלא אם

הממונה יקבע אחרת.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירות אלימות מסוג עוון, או על אחת מהעבירות הבאות: איומים, היזק לרכוש במזיד.

ד. פיצוי בסך 1,500 ₪ לכל אחת מהמתלוננות: ע"ת/1 וע"ת/2.

הפיצוי יקוזז מסכום ההפקדה שהפקיד הנאשם בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה. היתרה תשולם עד ליום 4/7/19.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ה. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 2 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם עד ליום 4/9/19.

ו. הנאשם יחתום על התחייבות על סך 7,500 ₪ להימנע מביצוע כל אחת מהעבירות בהן הורשע וזאת במשך 3 שנים מהיום. לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ב טבת תשע"ט, 30 דצמבר 2018, במעמד הצדדים.